

תצפית בטע"ש 'רגע הזהב' = 'עצור וחשוב'

ב 28 בפברואר 2019 בשעת בוקר שגרתית במושב במרכז הארץ, אמא הורידה את בנה בן ה 3 ליד הגן. כך האימא הזאת נוהגת בכל יום וכך נוהגים עוד מיליארדי הורים בעולם. עוד יום של התחלת פעילות רגילה בחייהם. אך לילד, בוקר זה היה אחרון בחייו, [הוא נדרס למוות מהרכב של אמו](#). לאימא לאבא, יום שחור, אסון נורא, הלוויה, בית קברות, התרסקות המשפחה כאב סבל שכול יום זיכרון לעולמים. באותו השבוע, נהרגו עוד 2 ילדים. [בת 6 שנדרסה](#) במושב ליד ביתה מרכב ההסעות. [ובת 3 שנחנקה מנקניקיה בבית הסבתא והסבא](#). בישראל של 2019 הנתונים קשים (וגם בכל העולם), 116 ילדים נהרגים בקרבת הוריהם בשנה, כל 3 ימים נהרג ילד. על כל 100 אלף אנשים יש 4 - 5 ילדים הרוגים בתאונות. 520 פינויים לבתי חולים ביום, כל 3 דקות אמבולנס. כ 3000 אנשים בעולם נהרגים כל יום בכבישים. בכבישים בישראל יש כל יום לפחות הרוג אחד. כולנו שומעים וקוראים על האסונות והמספרים, מצקצקים בלשוננו, אך לאחר זמן קצר עוברים לסדר היום. כי "לי/לנו זה לא יקרה!" זה קורה רק לאחרים. הבא נחשוב, מה היה קורה במציאות חיהם השגרתיים אילו מיליארדי אנשים בעולם, מיליונים בישראל, היו מתאמנים אפילו פעם אחת ביום [בתצפית בטע"ש 'רגע הזהב' = 'עצור וחשוב' מתערבים רמה 4 לוקחים בעלות רמה 5](#) [ב"מדרג ההפנמה?"](#)

[ב 26 באפריל 2018 נהרגו 10 צעירים בשיטפון בעת טיול בנחל צפית](#). הייתה זו קבוצה של 25 צעירים ממכינה קדם צבאית. החזאי הזהיר, המדריכה ניסתה למנוע את קיום הטיול, סגן מפקד יחידת החילוץ ערבה התריע. אך, מנהל המכינה בת"א והמדריך האחראי בשטח התעלמו פעם אחר פעם. במבחן התוצאה במציאות ע"פ הנסיבות בשטח אף לא אחד מכל ה 25 צעירים התערב ומנע את האסון, לרבות בני משפחה שהיו בקשר שוטף. שני המנהלים מואשמים בהריגה. אך, אף אם ישבו בכלא שנים רבות האם זה יחזיר את גלגל החיים לאחור? יחזיר את הצעירים לחיים? ואת המשפחות לשפיות. הבא נחשוב, מה היה קורה במציאות ביום הטיול הטרגי אילו היו הצעירים מתאמנים אפילו פעם אחת ביום [בתצפית בטע"ש 'רגע הזהב' = 'עצור וחשוב' מתערבים רמה 4 לוקחים בעלות רמה 5](#) במדרג הפנמה? [בחצי השנה האחרונה התרסקו שני מטוסי נוסעים](#). באחד מהם נהרגו 189 אנשים. בשני נהרגו 157 אנשים. מדובר [בדגם מטוס זהה של חברת בואינג](#), התקלה זהה לדיווחי התרעות של טייסים אחרים. רק לאחר שבועיים מההתרסקות השנייה וכחצי שנה מהראשונה קרקעו רשויות התעופה ברחבי העולם את דגם המטוס. תקן הבטיחות בתעופה הינו מהגבוה בעולם. תכנון מוקדם ובד"ח – בדיקות חיוניות מגיע מהתעופה. יחד עם זה במבחן התוצאה נהרגו 346 אנשים בשתי ההתרסקויות. אלה 346 משפחות שחיהם לעולם לא יחזרו להיות כקודם. הבא נחשוב, מה היה קורה במציאות אילו מאות טייסים תחת תקן הבטיחות בתעופה המחמיר בעולם, היו [מעזים בתצפית בטע"ש 'רגע הזהב' = 'עצור לחשוב'](#) ולהחליט לא להמריא עם המטוסים התקולים. ביום אחד אלפי טיסות היו מקורקעות ע"י טייסים [מתערבים רמה 4 שלקחו בעלות רמה 5 ב"מדרג ההפנמה!](#) תופעה כזו טרם קרתה בקרב טייסים בעולם. בפברואר 2003 התרסקה מעבורת החלל קולומביה. 7 אסטרונאוטים ובהם אילן רמון הישראלי נהרגו. המעבורת שבה אחרי 17 ימים בחלל. בעת השיגור נפער חור בכנף המעבורת. מספר מהנדסים במרכז החלל ג'ונסון היו משוכנעים למדי מה המקור לכך. הם התריעו על הסכנה אך מנהלי הטיסה העדיפו להתעלם מקריאת האזהרה. בכיר בנאס"א מודה אחרי שנים: ["לקינו בנורמליזציה של התקלה"](#) כי כבר היו לנו תקלות כאלה. בנאס"א יש שלטים על הקירות: "אם זה לא בטוח, דווח!" מה קרה ל"עצור וחשוב" של נאס"א? הארגון הטכנולוגי בין הטובים בעולם. אסונות כדוגמת אלה הם רק קצה הקרחון של אינסוף דוגמאות בשגרת חיי אנשים במאה ה-21. אנו חיים בסביבה טכנולוגית דיגיטלית מהירה תזזיתית. תשומת הלב שלנו ממה שקורה עכשיו ברגע זה מוסחת מהתעסקות בנגיעה במסכים. אנו נוגעים במסך הטלפון הנייד בממוצע כ 600 דקות ביום. ועוד דקות רבות במסך המחשב. אנו עושים זאת בהליכה, בנהיגה בפגישות, בכל הזדמנות במקום וזמן. הבא נחשוב, מה קורה במציאות חיינו בעבודה, בנהיגה,

בבית בכל מקום וזמן, האם אנו מתאמנים אפילו רק פעם אחת ביום בתצפית בטע"ש 'רגע הזהב' = 'עצור וחשוב' מתערבים רמה 4 לוקחים בעלות רמה 5 ב"מדרג ההפנמה?" אימון בתצפית בטע"ש 'רגע הזהב' = 'עצור וחשוב' ממוקד בשאלה "מה יכול לקרות להשתבש עכשיו?". זה הרגע בשגרת החיים שיש לו פוטנציאל הרסני לצאת משליטה. הרגע שבו זיהינו ומנענו מראש כל פוטנציאל לנפגעים תקלות ואסונות. אימון תדיר בתצפית בטע"ש 'רגע הזהב' = 'עצור וחשוב' בטיחות עצמית שוטפת ימנע את "שעת הזהב". "שעת הזהב" זוהי "השעה הקריטית", אלה 60 הדקות הגורליות בין חיים ומוות של פינוי נפגע במצב אנוש למרכז טראומה. 'רגע הזהב' יכול להיות הרגע שלי שלך שלנו בכל פעולה שגרתית במציאות נתונה כמו הליכה, נהיגה, נסיעה, רכיבה, עבודה, שחיה, בישול וכדומה. הרגע הזה אינו מתחשב בי כך בנו אם אתה אדם טוב או רע, גבר או אישה, ילד או מבוגר, אינו מתחשב במצב הרוח שלנו, לא אם זה קיץ או חורף, לא מתחשב אם אתה/אדם דתי או חילוני, לא בידע ובהשכלה ולא מתחשב לאיזו מפלגה הצבעת בבחירות האחרונות. 'רגע הזהב' הוא חוק טבע ככוח המשיכה נוכח קיים בכל מקום וזמן. המהות והתכלית של שיטת "מדרג ההפנמה" הם להתאמן תדיר בתצפית בטע"ש כדי להבחין ולזהות 'רגעי זהב' = 'עצור וחשוב' לפעול ולמנוע כל נפגע ותקלה בכל מקום וזמן. מיומנות ושליטה שלנו ב'רגע הזהב' = 'עצור וחשוב' תקבע רבות אם לא כמעט באופן מוחלט את גורלנו בחיים, בריאים ושלמים כל יום כל הימים או חס וחלילה באמצע החיים הכול נקטע באחת! **תצפית בטע"ש** בטיחות עצמית שוטפת 'רגע הזהב' = 'עצור וחשוב', מטפל בהרגלים ב"התנהגות אוטומטית" שתוכנתה עם הזמן לגזע המוח. בגזע המוח נמצא ה"דיסק הקשיח" Hard disk של כל ההתנהגויות וההרגלים שלנו בחיים מרגע הלידה. המוח שלנו יעיל מאין כמותו, הוא מתכנת לגזע המוח "התנהגות אוטומטית" כמו שהטייס מעביר את המטוס ל"טייס אוטומטי" וכמו שבכלי רכב יש 'בקרת שיט' Cruise control לשמירת המהירות. אינך צריך ללחוץ על דוושת התאוצה, לוחץ על כפתור והמהירות נשמרת. כך שומר המוח לדוגמה על "נהיגה אוטומטית" ומפנה זמן לנדידת מחשבות, מפנה מקום לשיחות ברכב בטלפון. למסרונים SMS ווצאפים. נהגים מדווחים על חוויה מוזרה עת חלפו על צומת/פניה בזמן שהיו צריכים לפנות בדרך הקבועה לביתם או לעבודה, ולכן היו צריכים לחזור כי לא הבחינו היו "על אוטומט". גם מעבר באור אדום בלי כוונה תופעה רווחת ב"נהיגה אוטומטית". מה שה"מוח האוטומטי" לא מבחין זה במציאות המתפתחת בסיכונים. זאת, מכיוון שב"נהיגה אוטומטית אלגוריתמית" לא ניתן לתכנת ל"מוח האוטומטי" את אינסוף הסיכונים בכל רגע נתון. ל"מוח האוטומטי" אין מודעות ערנות ואכפתיות. הוא לא אוסף מידע נתונים ואינו מעריך סיכונים. הוא לא מרגיש דבר לא חש בדבר ולכן אינו מתערב. הוא מחשב מוח רובוטי! ככל שנתאמן **נתצפת בטע"ש** ונשאל יותר פעמים בכל מקום וזמן בכל הנסיבות "מה יכול לקרות להשתבש?" = 'עצור וחשוב' אנו עולים לרמה 4 התערבות במדרג ההפנמה, ולוקחים בעלות רמה 5 על המציאות על הנסיבות. מכאן, ששאלת **הבטע"ש** "מה יכול לקרות להשתבש?" = 'עצור וחשוב' באה להחליף בתודעה שלנו את התפישה הדפוס המחשבתית: "לי זה לא יקרה!" ב"לי זה יכול לקרות!" אני או היקרים לי נפגע נתאשפז או חלילה נהפוך נכים וגרוע מכך. קחו את הילד שלנו, עד גיל 9 אנו לא מרשים לו לחצות כביש לבד, שנים מחלחלים לנו את זה למודעות. אך, מה יקרה אחרי יומולדת 9 ודקה? כאשר מותר כבר לילד לחצות לבד? כאן, ההורה **הבטע"ש** כבר עשה את רוב העבודה כי הילד/ה תצפת נשאל שאל וענה אינסוף פעמים "מה יכול לקרות להשתבש?" התאמן אינספור פעמים **בלעצור וחשוב**. הוא רגיל מנטאלית לכך ומתנהג כך בכל מקום וזמן עם ובלי ההורים. הילד הבטע"ש שלנו כבר הגיע לרמת התערבות ובעלות. הילד לא מכוון נוהל "שמאלה ימינה שמאלה" "אלכסון אסון" כמו ילד "אוטומטי" הרה אסון הוא יגדל ילד בטיחותי שלם ובריא. זו המהות והתכלית, זה הרציונל, השאיפה שלנו לעצמנו וכהורים "להעביר את זה הלאה" את אימון תצפית הבטע"ש 'רגע הזהב' = 'עצור וחשוב' בבית במשפחה בעבודה. לפעול ביחד כקהילה מודעת וערנית למנוע כל נפגע תקלה סבל ושכול.